

ת"פ 33360/07/17 - רועי מאיר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33360-07-17 מדינת ישראל נ' מאיר

מספר בקשה: 3

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המבקש (הנאשם):
ע"י עו"ד מיכל הליבני
נגד

המשיבה (המאשימה):
ע"י עו"ד רינת יצחקי
מדינת ישראל

החלטה בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של איומים. זאת, משום שבתגובה לפרסום ב"עמוד החדשות 404" בפייסבוק, כתב תגובה שבה נאמר: "ואחמד טיבי בוכה על כך ששוטרים משתמשים בנשק חי כשהם נכנסים לבצע מעצר. ואני אומר למה נשק חי ומעצרים פשוט למחוק אותם מהאוויר עם השכנים התמימים שלהם. ואחמד טיבי אני יהיה יותר משמח לדפוק לך כדור בראש".

2. הסניגורית מבקשת לקבל מידע לביסוס טענה של אכיפה בררנית. בתחילה ביקשה לקבל תשובות לשאלות הבאות:

א. מהן ההנחיות להגשת כתב אישום בגין עבירה של איומים באמצעות פייסבוק?

ב. מהן ההנחיות להגשת כתב אישום בגין איומים על עובד ציבור באמצעות פייסבוק?

ג. כמה כתבי אישום הוגשו בגין איומים כאשר תוכן האיום לא נשלח למאויים אלא פורסם בפייסבוק או ברשת חברתית אחרת או במדיום דיגיטלי אחר?

מאוחר יותר הגישה הסניגורית בקשה מתוקנת שבה ביקשה בנוסף על כתבי האישום האמורים לעיל, גם תשובות לשאלות הבאות:

ד. מה מספר התלונות שהוגשו בכל יחידות התביעה בארץ (הכוונה כנראה ליחידות המשטרה) ב-4 השנים האחרונות בגין עבירות איומים כלפי עובדי ציבור באמצעות האינטרנט והוחלט שלא

לפתוח בגין בחקירה?

ה. מה מספר התיקים בגין איומים על עובד ציבור באמצעות האינטרנט שב-4 השנים האחרונות החליטו יחידות התביעה בארץ לסגור?

ו. מה היו עילות הסגירה של אותן תיקים.

3. כעולה מתשובת המדינה אין הנחיות מיוחדות להגשת כתב אישום בנסיבות שעליהן שאלה הסניגורית. כמו כן, בהיעדר סיווג ספציפי במחשב, לא ניתן לשלוף באופן אוטומטי (כלומר, כתוצאת חיפוש ממוחשב) מידע על עבירות איומים שבוצעו דווקא בעולם הווירטואלי של האינטרנט והרשתות החברתיות.

4. נשאלת השאלה האם עלי לחייב את המדינה לערוך חיפוש פרטני אחר התיקים התואמים את שאלותיה של הסניגורית. בהקשר זה יש חשיבות גדולה לכך שעבירת האיומים היא אחת העבירות הנפוצות ביותר, כך שבדיקה פרטנית מעין זאת, תחייב עיון פרטני במספר גדול מאד של תיקים. כלומר, היעדרות לבקשת ההגנה תחייב השקעת משאבים גדולה מאד מצדה של המדינה.

5. אני סבור כי בעוד שבמקרה שבו שלפת הנתונים אינה מצריכה מאמץ רב, אין לדרוש מנאשם שיביא ראשית ראיה לטענת האפליה שלו כתנאי לחיוב במסירת נתונים שהם רלבנטיים לטענתו בדבר אכיפה בררנית, הרי שאם איסוף הנתונים כרוך בהשקעת משאבים רבים, יש להורות עליו רק אם ההגנה הציגה בסיס כלשהו לטענת האפליה שלה (לעניין זה ראו ע"מ 1786/12 **אברהים ג'ולאני נ' מדינת ישראל** (2013), ומאמרו של רענן ג' די "דוקטרינת חופש המידע בפלילים - בעקבות ע"מ 2668/15 מ"י נ' הלל וייס", **הסניגור 230**, 4).

6. במקרה שבפניי לא הוצגה ראיה כלשהי לקיומה של אפליה באכיפה, כך שאינני מוצא מקום לחייב את המדינה לערוך בדיקה פרטנית של כל תיקי האיומים כדי לאתר בתוכם את התיקים הרלבנטיים שיאפשרו לה למסור את הנתונים להגנה. הוראה שכזו תעמיס על המדינה נטל בלתי סביר לנוכח שכיחותה של עבירת האיומים.

7. בשולי הדברים טענה הסניגורית כי נכון היה לסווג תיק זה כתיק בעל רגישות ציבורית רבה שבהתאם להנחיית פרקליט המדינה 14.12 הגשת כתב אישום בו מחייבת אישור הממונה על תפקידים מיוחדים בפרקליטות המדינה. לדבריה, אילו היה התיק עובר במסלול זה היה ניתן לקבל נתונים מן הסוג שאותם ביקשה, וכיוון שלא עבר במסלול זה, יש לחייב את המדינה למסור את הנתונים שביקשה על אף המאמץ שיהיה כרוך באיסופם.

8. אמנם רשימת העבירות המנויות בהנחיית פרקליט המדינה 14.12 היא רשימה פתוחה, אך אינני סבור

כי איום על עובד ציבור ברשת האינטרנט הוא עבירה בעלת רגישות מיוחדת כאותן עבירות שבהן עוסקת הנחייה זו שנועדה להגן על חופש הביטוי (ובעיקר על חופש הביטוי הפוליטי). עבירת האיומים היא עבירה פלילית נפוצה שמוגשים בגינה כתבי אישום רבים בגין איומים לפגיעה באנשים מן השורה. בכך נבדלת עבירת האיומים מהעבירה של העלבת עובד ציבור שעניינה בפגיעות בעובד ציבור בלבד. אם אנשים מועמדים לדין כדרך שגרה בגין איומים על אנשים מן השורה, ודאי שהעמדה לדין בגין איום על עובד ציבור אינה בקטגוריית העבירות בעלות רגישות מיוחדת שעליהן חלה ההנחיה. יתר על כן, לנוכח הפגיעה החמורה של מעשה האיום במאזין ובתפקודו אין זה ראוי שיחסה באופן גורף תחת חופש הביטוי הפוליטי גם כאשר מושא האיום הוא עובד ציבור. גם השימוש באינטרנט להעברת איום אינו הופך את התיק לבעל רגישות מיוחדת בהקשר של הנחיית פרקליט המדינה הנזכרת לעיל.

9. טענות רבות שהעלתה הסניגורית במסגרת בקשתה לפי סעיף 108 הן לאמיתו של דבר טענות הקשורות במעשה הספציפי המיוחס לנאשם - האם ראוי להעמיד לדין בגינו והאם מעשה זה מהווה עבירה של איומים (לנוכח ניסוח הדברים, מקום פרסומם ואופן פרסומם). מקומן של טענות אלה הוא כמובן במשפט עצמו ולא במסגרת בקשה זו.

10. לנוכח כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה לפי סעיף 108.

11. המזכירות תשלח החלטה זו בפקס לצדדים.

ניתנה היום, 1 במרץ 2019, בהעדר הצדדים.